

جزء بیست و پنجم

این جزء از آیه 47 سوره فصلت آغاز و تا آیه
37 سوره جاثیه ادامه دارد.

در این جز سوره فصلت، شوری، زخرف، دخان و بخشی
از سوره جاثیه قرار دارد.

ahlolbait.com

إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ ۚ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ
 أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ ۚ وَيَوْمَ
 يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِيَ قَالُوا أَدْنَاكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾

آگاهی و دانش به قیامت [و اینکه چه زمانی برپا می شود و چه خواهد شد] فقط ویژه اوست؛ و میوه‌ها از غلاف‌هایشان بیرون نمی آیند، و هیچ ماده‌ای حامله نمی شود و وضع حمل نمی کند مگر به دانش او. و روزی که [خدا] مشرکان را ندا می دهد: شریکانی که برای من می پنداشتید، کجایند؟ می گویند: [پس از روشن شدن حقایق بر ما] قاطعانه به تو اعلام می کنیم که هیچ گواهی از میان ما [بر اینکه تو را شریکی هست] وجود ندارد؛ (۴۷)

وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُّوا مَا لَهُمْ
مِنْ مَحِيصٍ ﴿٤٨﴾

و آنچه را از پیش [به عنوان شریکان خدا] می پرستیدند از نظرشان
گم و ناپدید می شود و یقین می کنند که آنان را هیچ راه گریزی [از
عذاب] نیست. (۴۸)

لَا يَسْأَلُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَئُوسٌ
قَنُوطٌ ﴿٤٩﴾

انسان از درخواست خوشی و رفاہ خسته نمی شود، و اگر
آسیبی به او رسد به شدت مایوس [و] ناامید می شود؛ (۴۹)

وَلَيْنُ أَذِقْنَاهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي
 وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ
 لَلْحُسْنَىٰ ۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنْ عَذَابٍ

غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾

و اگر او را از سوی خود پس از آسیبی که به او رسیده خوشی و رفاه بچشانیم قاطعانه می‌گوید: این [خوشی و رفاه] ویژه من است [و به خاطر لیاقتم به من رسیده است] و گمان نمی‌کنم که قیامت برپا شود، و [به فرض برپا شدن] اگر به سوی پروردگارم باز گردانده شوم، برای من نزد او پاداشی نیکوتر خواهد بود! ما یقیناً کسانی را که کافر شدند به اعمالی که انجام داده‌اند، آگاه خواهیم کرد، و قطعاً از عذابی سخت به آنان می‌چشانیم. (۵۰)

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا
مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾

و هنگامی که به انسان نعمت عطا می‌کنیم [از طاعت و عبادت] روی بر
می‌گرداند و [با کبر و نخوت] از ما دور می‌شود، و چون آسیبی به او رسد
[برای برطرف شدنش] به دعای فراوان و طولانی روی می‌آورد؛ (۵۱)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ
مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

بگو: به من خبر دهید: اگر [قرآن] از سوی خدا باشد و سپس شما
به آن کافر شوید، چه کسی گمراه تر از آن خواهد بود که در
مخالفتی دور [از منطق و صواب] قرار دارد؟ (۵۲)

سُنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ
 الْحَقُّ ۗ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾

به زودی نشانه‌های خود را در کرانه‌ها و اطراف جهان و در نفوس خودشان به آنان نشان خواهیم داد تا برای آنان روشن شود که بی تردید او حق است. آیا کافی نیست که پروردگارت [با ظاهر کردن حقایق و دلایل] بر همه چیز گواه است [که تنها او آفریننده و بی نیاز است و غیر او مخلوق و از هر جهت نیازمند به اوست]. [۵۳]

أَلَا إِنَّهُمْ فِي مَرِيَّةٍ مِنْ لِقَاءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ
مُحِيطٌ ﴿٥٤﴾

آگاه باش! که آنان نسبت به دیدار [قیامت و محاسبه اعمال به
وسیله] پروردگارشان در تردیدند. [و] آگاه باش! که یقیناً او به همه
چیز [با قدرت و دانش بی نهایتش] احاطه دارد. (۵۴)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حم ﴿۱﴾

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش همیشگی.

حم (۱)

عسق ﴿۲﴾

عسق (۲)

كَذٰلِكَ يُوحِيۤ اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذِيۡنَ مِنْ قَبْلِكَ اللّٰهُ الْعَزِيۡزُ
الْحَكِيۡمُ ﴿۳﴾

این گونه خدای توانای شکست ناپذیر و حکیم به سوی تو و کسانی [از پیامبران] که پیش از تو بودند، وحی می کند. (۳)

لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَهُوَ الْعَلِيُّ
الْعَظِيمُ ﴿٤﴾

آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است، فقط در سیطره مالکیت
و فرمانروایی اوست، و او بلند مرتبه و بزرگ است. (۴)

تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ
 بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ اللَّهَ هُوَ
 الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾

نزدیک است آسمان‌ها از فرازشان [به سبب عظمت وحی] بشکافند و فرشتگان،
 پروردگارشان را همواره همراه با سپاس و ستایش تسبیح می‌گویند، و برای کسانی که در
 زمین هستند، درخواست آمرزش می‌کنند؛ آگاه باشید! بی تردید خدا بسیار آمرزنده و
 مهربان است. (۵)

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦﴾

و کسانی که غیر خدا را سرپرستان و یاران خود گرفته‌اند، خدا نگهبان و مراقب بر [اعمال و گفتار] آنان است و تو کارساز و وکیل بر آنان نیستی. (۶)

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِنُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ
 حَوْلَهَا وَنُنذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ
 وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ﴿٧﴾

و این گونه قرآنی [به زبان] عربی [فصیح و گویا] به تو وحی کردیم تا [مردم] ام القری
 [شهر مکه] و کسانی را که پیرامون آن هستند، بیم دهی، و آنان را از روز جمع شدن
 [یعنی روز قیامت] که تردیدی در آن نیست بترسانی، [روزی که] گروهی در بهشت اند
 و گروهی در آتش سوزان. (۷)

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ
 فِي رَحْمَتِهِ ۗ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۸﴾

اگر خدا می خواست آنان را [از روی جبر بر محور هدایت] امت واحدی قرار می داد، ولی [هدایت اجباری فاقد ارزش است] هر که را بخواهد [در صورتی که ستمکار به آیات خدا نباشد] در رحمت خود در آورد؛ و ستمکاران را هیچ دوست و یآوری [که از عذاب نجاتشان دهد] نیست. (۸)

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۖ قَالَ اللَّهُ ۖ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي
الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۹﴾

آیا به جای او سرپرستان و معبودانی برای خود گرفته‌اند؟ در حالی
که سرپرست و معبود واقعی خداست، و تنها اوست که مردگان را
زنده می‌کند و فقط اوست که بر هر کاری تواناست؛ (۹)

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿۱۰﴾

و آنچه را [از امور دین، عقاید و احکام] در آن اختلاف دارید،
داوری اش با خداست. این است خدا پروردگار من، بر او توکل
کردم و به او باز می گردم. (۱۰)

فَاطِرُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا
 وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا ۖ يَذُرُكُمْ فِيهِ ۚ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ۖ
 وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١١﴾

آفریننده آسمان‌ها و زمین است. از خودتان برایتان جفت‌هایی قرار داد، و از چهارپایان هم جفت‌هایی آفرید. شما را با این [تدبیر حکیمانه] زیاد می‌کند. هیچ چیزی مانند او نیست و او شنوا و بیناست. (۱۱)

لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَيَقْدِرُ ۗ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۱۲﴾

کلیدهای آسمان‌ها و زمین فقط در سیطره مالکیت اوست. رزق و روزی را برای هر کس که بخواهد وسعت می‌دهد و یا تنگ می‌گیرد. یقیناً او به همه چیز داناست. (۱۲)

شَرَاعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّيَ بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ
 وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا
 تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي
 إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴿۱۳﴾

از دین آنچه را به نوح سفارش کرده بود، برای شما تشریح کرد و آنچه را به تو وحی کردیم؛
 و آنچه ابراهیم و موسی و عیسی را به آن توصیه نمودیم [این است] که دین را برپا دارید و
 در آن فرقه فرقه و گروه گروه نشوید. بر مشرکان دینی که آنان را به آن می خوانی گران است.
 خدا هر کس را بخواهد به سوی [این] دین جلب می کند، و هر کس را که به سوی او
 بازگردد هدایت می کند، (۱۳)

وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ
 سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى لَفَقَضِيَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّ الَّذِينَ
 أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿١٤﴾

و [جامعه‌های دینی در طول تاریخ] فرقه فرقه و گروه گروه نشدند، مگر پس از آنکه [نسبت به حقایق دین به وسیله کتاب‌های آسمانی] دانش و آگاهی به سویشان آمد، [این پراکندگی و تفرقه به سبب] حسد و دشمنی میان خودشان بود، و اگر از سوی پروردگارت فرمانی [بر مهلت یافتنشان] تا زمان معین پیشی نگرفته بود، بی تردید میانشان [به نابودی و هلاکت] حکم شده بود. و یقیناً کسانی که پس از آنان کتاب آسمانی [قرآن] را به میراث یافتند، نسبت به آن در تردیدی سخت هستند. (۱۴)

فَلِذَلِكَ فَادْعُ^ط وَاسْتَقِمْ^ط كَمَا أُمِرْتَ^ط وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ^ط وَقُلْ
 آمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ^ط وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ^ط اللَّهُ رَبُّنَا
 وَرَبُّكُمْ^ط لَنَا أَعْمَالُنَا وَلكُمْ أَعْمَالُكُمْ^ط لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ^ط اللَّهُ
 يَجْمَعُ بَيْنَنَا^ط وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

پس آنان را [به سوی همان آیینی که به تو وحی شده] دعوت کن، و همان گونه که مأموری [بر این دعوت] استقامت کن، و از هواهای نفسانی آنان پیروی مکن و بگو: به هر کتابی که خدا نازل کرده، ایمان آوردم، و مأمورم که در میان شما به عدالت رفتار کنم؛ خدا پروردگار ما و شماست؛ اعمال ما برای خود ما و اعمال شما برای خود شماست؛ دیگر میان ما و شما [پس از روشن شدن حقایق] هیچ حجت و برهانی نیست؛ خدا ما و شما را [در عرصه قیامت] جمع می کند، و بازگشت [همه] به سوی اوست. (۱۵)

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ لَهُ حُجَّتُهُمْ
 دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 شَدِيدٌ ﴿١٦﴾

کسانی که درباره خدا پس از آنکه دعوتش [از سوی مردم منصف با تکیه بر عقل و
 فطرت] اجابت شده مجادله و ستیزه می کنند، دلیلشان [بر ضد حقایق] نزد
 پروردگارشان باطل است و از سوی خدا خشمی بر آنان است و برای آنان عذابی
 سخت خواهد بود. (۱۶)

اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ ^{قُلْ} وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ
السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٧﴾

خداست که به حق و راستی کتاب و میزان [سنجش حق از باطل]
را نازل کرد. و تو چه می دانی، شاید قیامت نزدیک باشد. (۱۷)

يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا
 مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَأَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ
 فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾

کسانی که به آن ایمان ندارند [از روی ریشخند] به آمدنش شتاب دارند، و کسانی که
 ایمان دارند از آن بیمناکند و می دانند بی تردید قیامت حق است. آگاه باشید! یقیناً
 کسانی که درباره قیامت همواره تردید می کنند، در گمراهی دور و درازی هستند. (۱۸)

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ ۖ وَهُوَ الْقَوِيُّ
الْعَزِيزُ ﴿١٩﴾

خدا نسبت به بندگانش بسیار مهربان و نیکوکار است، هر که را
بخواهد روزی می بخشد و او نیرومند و توانای شکست ناپذیر
است. (۱۹)

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ ^ط وَمَنْ
 كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ
 نَصِيبٍ ﴿٢٠﴾

کسی که زراعت آخرت را بخواهد، بر زراعتش می افزاییم و کسی
 که زراعت دنیا را بخواهد، اندکی از آن را به او می دهیم، ولی او را
 در آخرت هیچ بهره و نصیبی نیست. (۲۰)

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ
 وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾

آیا مشرکان و کافران معبودانی دارند که بی اذن خدا آیینی را برای آنان پایه گذاری کرده‌اند؟ [در صورتی که پایه گذاری آیین، حق ویژه خداست و کسی را نرسد که از نزد خود آیینی بسازد] اگر فرمان قاطعانه خدا بر مهلت یافتنشان نبود، مسلماً میانشان [به نابودی و هلاکت] حکم می‌شد؛ و بی تردید برای ستمکاران عذابی دردناک خواهد بود. (۲۱)

تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ^ق
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ^ط
 لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ^ج ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ * (۲۲)

ستمکاران را [در قیامت] می بینی که از اعمالی که انجام داده اند، بسیار بیمناکند و همان را که مرتکب شده اند، بر آنان فرود می آید و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند، در باغ های سرسبز بهشت اند، برای آنان هر چه را که بخواهند نزد پروردگارشان فراهم است؛ این همان فضل بزرگ است. (۲۲)

ذَلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ قُلْ
 لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ قُلْ وَمَنْ يَقْتَرِفْ
 حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿۲۳﴾

این است چیزی که خدا آن را به بندگان که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند،
 مژده می‌دهد. بگو: از شما [در برابر ابلاغ رسالت] هیچ پاداشی جز مودت نزدیکان را [که
 بنابر روایات بسیار اهل بیت علیهم السلام هستند] را نمی‌خواهم. و هر کس کار نیکی
 کند، بر نیکی اش می‌افزاییم؛ یقیناً خدا بسیار آمرزنده و عطاکننده پاداش فراوان در برابر
 عمل اندک است. (۲۳)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۖ فَإِن يَشَاءِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَىٰ قَلْبِكَ ۖ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾

بلکه [منافقان سبک مغز] می گویند: [در نزول آیه مودت] بر خدا دروغ بسته است! پس اگر خدا بخواهد، بر دل تو مهر می نهد [تا از دروغ بستن باز ایستی، ولی تو از دروغ بستن بر خدا منزهی، این تهمت بزرگ است که این بیمار دلان بر تو می بندند]. و خدا باطل را محو می کند و حق را با کلمات استوارش [و سخنان منطقی و مستدلش] پابرجا می سازد؛ یقیناً او به نیات و اسرار سینه ها داناست. (۲۴)

وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ
وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿۲۵﴾

و اوست که توبه را از بندگانش می پذیرد و از گناهان درمی
گذرد و آنچه را انجام می دهید، می داند. (۲۵)

وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُمْ مِنْ
فَضْلِهِ ۗ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾

و درخواست کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام
داده‌اند، اجابت می‌کند و از فضل و احسانش بر آنان می‌افزاید؛ و
برای کافران عذابی سخت خواهد بود. (۲۶)

وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَكِنْ
يُنزِلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿۲۷﴾

و اگر خدا روزی را بر بندگانش وسعت دهد، در زمین سرکشی و
ستم کنند، ولی آنچه را بخواهد به اندازه نازل می کند؛ یقیناً او به
بندگانش آگاه و بیناست. (۲۷)

وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ
رَحْمَتَهُ ۗ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿۲۸﴾

و اوست که باران را پس از اینکه [مردم از آمدنش] نومید شدند،
نازل می کند و رحمتش را می گستراند، و او سرپرست و یار
[واقعی] و ستوده است. (۲۸)

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا مِنْ
دَابَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

و از نشانه‌های [ربوبیت و قدرت] او آفرینش آسمان‌ها و زمین
است و [نیز] آنچه از جنبنده میان آن دو پراکنده است، و او هرگاه
بخواهد بر جمع کردنشان تواناست. (۲۹)

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُو عَنْ
كَثِيرٍ ﴿۳۰﴾

و هر آسیبی به شما رسد به سبب اعمالی است که مرتکب
شده‌اید، و از بسیاری [از همان اعمال هم] درمی‌گذرد. (۳۰)

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ
مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۳۱﴾

و شما در زمین عاجزکننده [خدا] نیستید [تا بتوانید از دسترس
قدرت او بیرون روید] و جز خدا هیچ سرپرست و یآوری برای
شما نیست. (۳۱)

وَمِنْ آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٣٢﴾

از نشانه‌های او کشتی‌های کوه آسا در میان دریاست [که به

کمک باد در حرکت‌اند.] (۳۲)

إِنْ يَشَأْ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ ۚ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿۳۳﴾

اگر بخواهد باد را فرومی نشاند، در نتیجه کشتی‌ها به روی آب ساکن
و بی حرکت می مانند؛ یقیناً در این واقعیت برای هر شکیبای سپاس
گزاری نشانه‌هایی [بر قدرت و ربوبیت خدا] است. (۳۳)

أَوْ يُوقِنُ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿۳۴﴾

یا اگر بخواهد کشتی‌ها را [با سر نشینانش] به سبب گناہانی که مرتکب شده‌اند، نابود می‌کند و از بسیاری [از همان گناہان] می‌گذرد. (۳۴)

وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا مَا لَهُمْ مِنْ مَحِيصٍ ﴿٣٥﴾

و تا کسانی که در آیات ما مجادله و ستیزه می کنند، بدانند که

آنان را [از عرصه قدرت ما] هیچ گریزگاهی نیست. (۳۵)

فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۗ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ
خَيْرٌ وَأَبْقَى لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿۳۶﴾

پس آنچه [از کالا، وسایل و ابزار مادی] به شما داده‌اند، متاع [اندک و زودگذر]
زندگی دنیاست، و آنچه [از بهره و پاداش] نزد خداست، برای کسانی که ایمان
آورده‌اند و بر پروردگارشان توکل می‌کنند، بهتر و پایدارتر است. (۳۶)

وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا
هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿۳۷﴾

و [همان] کسانی که از گناهان بزرگ و از کارهای زشت دوری
می‌کنند و هنگامی که [به مردم] خشم می‌گیرند، راه چشم پوشی
و گذشت را برمی‌گزینند؛ (۳۷)

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ
بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿۳۸﴾

و آنان که دعوت پروردگارشان را اجابت کردند و نماز را برپا
داشتند و کارشان در میان خودشان بر پایه مشورت است و از
آنچه روزی آنان کرده‌ایم، انفاق می‌کنند؛ (۳۸)

وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ﴿۳۹﴾

و آنان که هرگاه ستمی به آنان رسد [تسلیم ستم و ستمکار
نمی شوند، بلکه از دشمن به حکم حق و برابر با قوانین اسلام]
انتقام می گیرند؛ (۳۹)

وَجَزَاءٌ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةً مِّثْلَهَا ۗ فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى
 اللَّهِ ۗ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾

پاداش بدی [چون قتل و زخم زدن و اتلاف مال] مانند همان بدی است؛ ولی
 هر که بگذرد و [میان خود و طرف مقابلش را] اصلاح نماید. پاداشش بر
 عهده خداست؛ یقیناً خدا ستمکاران را دوست ندارد. (۴۰)

وَلَمَنْ اِنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ

سَبِيلٍ ﴿٤١﴾

و کسانی که پس از ستم دیدنشان [به حکم حق و برابر قوانین اسلام] در مقام انتقام برآیند، ایرادی بر آنان نیست [و در شرع مقدس مجوزی وجود ندارد که حق آنان را باطل کنند.] (۴۱)

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي
الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

ایراد و محکومیت فقط متوجه کسانی است که به مردم ستم روا
می‌دارند و به ناحق در زمین سرکشی می‌کنند، اینانند که برای آنان
عذابی دردناک خواهد بود، (۴۲)

وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿۴۳﴾

و کسی که [با قدرت داشتن بر انتقام به اختیار خود] شکیبایی
ورزد و [از انتقام] گذشت کند، بی تردید این از اموری است که
ملازمت بر آن از واجبات است، (۴۳)

وَمَنْ يُضَلِّ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَلِيٍّ مِنْ بَعْدِهِ ^{نَقَل} وَتَرَى
الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِنْ

سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾

و هر که را خدا [به کیفر کبر و عنادش] گمراه کند، او را پس از خدا هیچ سرپرست
و یآوری نخواهد بود؛ و ستمکاران را [روز قیامت] می بینی چون عذاب را ببینند،
می گویند: آیا راهی به سوی بازگشت [به دنیا] وجود دارد؟! (۴۴)

وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَاشِعِينَ مِنَ الذُّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ
 طَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا
 أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ

مُقِيم (۴۵)

و آنان را می بینی که بر آتش عرضه می شوند، [در حالی که از شدت رسوایی
 سرافکنده اند] زیر چشمی به آن می نگرند. و اهل ایمان می گویند: یقیناً زیانکاران
 کسانی هستند که روز قیامت سرمایه وجود خود و کسانشان را تباه کرده اند. آگاه باشید!
 مسلماً ستمکاران در عذابی پایدار و جاودانه اند. (۴۵)

وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾

و در برابر خدا برای آنان سرپرستان و یاورانی که یاریشان دهد نخواهد بود؛ و هر که را خدا گمراه کند، او را هیچ راهی [به سوی نجات و سعادت] نیست. (۴۶)

اسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ ج
مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ ﴿٤٧﴾

پیش از آنکه روزی فرارسد که از سوی خدا هیچ بازگشتی برای آن نیست،
پروردگارتان را اجابت کنید، آن روز برای شما هیچ پناه گاهی و هیچ راه
انکاری [نسبت به اعمالی که مرتکب شده‌اید] وجود ندارد؛ (۴۷)

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۗ إِنَّ عَلَيْكَ إِلَّا
 الْبَلَاغُ ۗ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا ۗ وَإِنْ
 تُصِيبَهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾

پس اگر [از دعوت] روی برگردانند [اندوهگین مباش] ما تو را بر آنان نگهبان و مراقب
 نفرستاده‌ایم [تا آنان را به اجبار در دایره هدایت قرار دهی]، جز رساندن [پیام وحی] بر
 عهده تو نیست، و هنگامی که ما از سوی خود رحمتی [چون سلامت، امنیت و ثروت] به
 انسان بچشانیم، به آن سرمست و مغرور می‌شود، و اگر به سبب گناهی که مرتکب
 شده‌اند آسیبی به آنان رسد [رحمت حق را فراموش می‌کنند]، بی‌تردید انسان بسیار
 ناسپاس است. (۴۸)

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ يَهَبُ لِمَنْ
يَشَاءُ إِنَاثًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ ﴿٤٩﴾

مالکیت و فرمانروایی آسمان‌ها و زمین فقط در سیطره خداست،
هر چه را بخواهد می‌آفریند، به هر کس بخواهد دختر عطا می‌کند
و به هر کس بخواهد پسر می‌بخشد؛ (۴۹)

أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَاثًا^ط وَيَجْعَلُ مَنْ يَشَاءُ عَقِيمًا^ج إِنَّهُ
عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿۵۰﴾

یا پسران و دختران را با هم به آنان می دهد و هر که را بخواهد
نازا می کند؛ یقیناً او دانا و تواناست. (۵۰)

وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَاءِ
 حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بآذِنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ
 عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥١﴾

هیچ بشری را نسزد که خدا با او سخن گوید، مگر از راه وحی یا از پشت
 حجاب غیب یا رسولی [چون فرشته] می فرستد؛ پس فرشته به اذن او آنچه را
 بخواهد وحی می کند؛ یقیناً او بلند مرتبه و حکیم است. (۵۱)

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا
 الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ مَنْ
 نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾

و همان گونه [که بر پیامبران پیشین وحی کردیم] روحی را [چون قرآن] از امر خود به
 تو وحی کردیم. تو [پیش از این] نمی دانستی کتاب و ایمان چیست؟ ولی آن [کتاب] را
 نوری قرار دادیم که هر کس از بندگانمان را بخواهیم به وسیله آن هدایت می کنیم؛ بی
 تردید تو [مردم را] به راهی راست هدایت می نمایم. (۵۲)

صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ^ق
أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿۵۳﴾

راه آن خدایی که آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است، فقط در
سیطره مالکیت و فرمانروایی اوست. آگاه باشید! که همه امور به
سوی خدا بازمی‌گردد. (۵۳)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حم ﴿١﴾

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش همیشگی.

حم (۱)

وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾

سوگند به [این] کتاب روشنگر (۲)

إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾

که ما آن را [به زبان] عربی [فصیح و گویا] قرار دادیم تا [در

آن] تعقل کنند؛ (۳)

وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيَّ حَكِيمٌ ﴿٤﴾

و همانا که آن در امّ الکتاب [که لوح محفوظ است] نزد ما

بلند مرتبه و حکیم است. (۴)

أَفَنضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا أَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا
مُسْرِفِينَ ﴿٥﴾

آیا برای اینکه شما قومی اسراف کارید، قرآن را از شما دور کنیم و بازگردانیم؟! [نه این کار را نمی‌کنیم تا بندگانمان از هدایت

محروم نشوند.] (۵)

وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾

و چه بسیار پیامبرانی که در میان پیشینیان [که مردمی اسراف کار بودند] فرستادیم [و به سبب اسرافشان از فرستادن پیامبر دریغ نکردیم؛] (۶)

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيِّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۷﴾

ولی هیچ پیامبری به سوی آنان نیامد مگر اینکه او را همواره

مسخره می کردند. (۷)

فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَى مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾

پس ما نیرومندتر از این اسراف کاران [زمان تو] را هلاک کردیم و
سرگذشت پیشینیان [هلاک شده، در سوره‌های دیگر قرآن]
گذشت. (۸)

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ
خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿۹﴾

و اگر از آنان بپرسی آسمان‌ها و زمین را چه کسی آفریده است؟
قطعاً خواهند گفت: آنها را همان توانای شکست ناپذیر و دانا
آفرید. (۹)

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿۱۰﴾

همان که این زمین را محل آرامش شما قرار داد و برای شما در آن،
راهها پدید آورد تا [به اهداف و مقاصدتان] راه یابید. (۱۰)

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا ۚ
كَذَلِكَ نُخْرِجُونَ ﴿۱۱﴾

و آنکه از آسمان آبی به اندازه نازل کرد، پس به وسیله آن سرزمینی
مرده را زنده کردیم، [و] همین گونه [درقیامت از گورها] بیرون
آورده می شوید؛ (۱۱)

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ
مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾

و آنکه همه جفت‌ها را آفرید، و برای شما از کشتی‌ها و
چهارپایان و آنچه که سوارش می‌شوید پدید آورد، (۱۲)

لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ
عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ
مُقْرِنِينَ ﴿۱۳﴾

تا بر پشت آنها قرار گیرید، سپس هنگامی که بر آنها سوار می شوید نعمت
پروردگارتان را به یاد آورید و بگویید: منزّه [از هر عیب و نقصی] است کسی که
این [وسایل سواری] را برای ما مسخر و رام کرد، در حالی که ما را قدرت مسخر
کردن آنها نبود؛ (۱۳)

وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾

و یقیناً ما به سوی پروردگارمان باز می گردیم؛ (۱۴)

وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا ۚ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ
مُبِينٌ ﴿١٥﴾

و [مشرکان سبک مغز] برای خدا از میان بندگانش قطعه‌ای و
جزیی [به عنوان فرزند که از او جدا شده] قرار دادند؛ قطعاً انسان
کفران کننده آشکاری است. (۱۵)

أَمْ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُم بِالْبَنِينَ ﴿١٦﴾

آیا از آنچه خدا می آفریند، دخترانی برای خود برگرفته و شما

را به داشتن پسران برگزیده است؟ (۱۶)

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ
مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾

و [در صورتی که] چون یکی از آنان را به [ولادت] دختری که شبیه و هم جنس خدا قرار داده مژده دهند در حالی که [دلش] پر از اندوه و خشم است، صورتش سیاه می‌شود! [چون علاوه بر اینکه دخترداری را دوست ندارد از آن ننگ دارد، اما همین دختر را به عنوان هم جنس و فرزند خدا قلمداد می‌کند!!] (۱۷)

أَوْ مَنْ يُنشَأُ فِي الْحَيَاةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾

آیا کسی را [شریک خدا قرار داده‌اند] که در زر و زیور پرورش

یافته است و [هنگام] مجادله و بحث بیانش روشن نیست؟ (۱۸)

وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَنِ إِنِآثًا ۚ أَشْهَدُوا
خَلْقَهُمْ ۚ سَتُكْتَبُ شَهَادَتُهُمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾

و فرشتگان را که بندگان [خدای] رحمان اند، به پندار خود جنس ماده قرار داده اند، آیا
زمان آفرینش آنان حضور داشتند [که بر ماده بودنشان گواهی می دهند؟] به زودی
گواهی آنان [در نامه اعمالشان] نوشته می شود و [درباره آن] مورد بازپرسی قرار خواهند
گرفت. (۱۹)

وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ^ط مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ
عِلْمٍ^ط إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾

و گفتند: اگر خدا می خواست ما آنان را نمی پرستیدیم. ادعایشان
متکی بر هیچ [دلیل] و دانشی نیست [و مایه ای جز جهل و نادانی
ندارد]، فقط حدس می زنند و دروغ می بافند؛ (۲۰)

أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾

یا مگر ما پیش از قرآن کتابی به آنان داده‌ایم که [برای اثبات

ادعایشان] به آن تمسک می‌جویند؟ (۲۱)

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم
مُهْتَدُونَ ﴿۲۲﴾

[نه] بلکه [هیچ دلیلی بر حَقانیت بت پرستی و شرک خود ندارند،
بلکه دلگرمی آنان به آیینشان این است که] گفتند: ما پدرانمان را بر
آینی یافتیم و مسلماً ما هم با پیروی از آثارشان ره یافته‌ایم. (۲۲)

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ
 مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ
 مُقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾

[پیروی کورکورانه و جاهلانه مخصوص اینان نیست] و به همین گونه پیش از تو در هیچ شهری بیم دهنده‌ای نفرستادیم، مگر آنکه سران خوشگذران و مست و مغرورش گفتند: ما پدرانمان را بر آیینی یافتیم و ما هم حتماً به آثارشان اقتدا می‌کنیم. (۲۳)

قَالَ أَوْلُو جِنْتِكُمْ بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ ۖ قَالُوا إِنَّا
بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾

[بیم دهنده] گفت: آیا هر چند من آیینی هدایت کننده تر از آیینی
که پدرانتان را بر آن یافته‌اید، برایتان بیاورم؟ گفتند: ما به آیینی که
به آن فرستاده شده‌اید، کافریم! (۲۴)

فَأَنْتَقِمْنَا مِنْهُمْ ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿٢٥﴾

در نتیجه از آنان انتقام گرفتیم. پس با تأمل بنگر سرانجام

تکذیب کنندگان چگونه بود. (۲۵)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا
تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾

و [یاد کن] هنگامی را که ابراهیم به پدر و قومش گفت: من

بی تردید از آنچه می پرستید، بیزارم. (۲۶)

إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾

مگر کسی که مرا آفریده، که یقیناً او مرا هدایت می کند، (۲۷)

وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

و توحید و یکتاپرستی را در نسل‌های بعد از خود حقیقتی پایدار

قرار داد، باشد که آنان [به سوی توحید] بازگردند؛ (۲۸)

بَلْ مَتَّعْتُ هُوُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ

مُبِينٌ ﴿٢٩﴾

[نه اینکه بازنگشتند و من هم از آنان انتقام نگرفتم] بلکه اینان [که در مکه آلوده به بت پرستی هستند] و پدرانشان را [از انواع نعمت‌ها] برخوردار کردم تا آنکه حق و فرستاده‌ای روشنگر [چون قرآن و محمد] به سویشان آمد؛ (۲۹)

وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ
كَافِرُونَ ﴿۳۰﴾

و هنگامی که حق به سویشان آمد، گفتند: این جادوست و

ما به آن کافریم، (۳۰)

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ
عَظِيمِ ﴿٣١﴾

و گفتند: این قرآن چرا بر مردمی بزرگ از میان یکی از این دو
شهر [مکه و طایف] نازل نشد؟! (۳۱)

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ ۗ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي
 الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۗ وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَتَّخِذَ
 بَعْضُهُمْ بَعْضًا سَخِرِيًّا ۗ وَرَحِمْتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِمَّا

يَجْمَعُونَ ﴿۳۲﴾

آیا آنان هستند که رحمت پروردگارت را تقسیم می‌کنند؟ ما در زندگی دنیا معیشت آنان را میانشان تقسیم کرده‌ایم، و برخی را از جهت درجات [فکری و مادی] بر برخی برتری داده‌ایم تا برخی از آنان برخی دیگر را [در امر معیشت و سایر امور] به خدمت گیرند؛ و رحمت پروردگارت از آنچه آنان جمع می‌کنند، بهتر است. (۳۲)

وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ
بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا
يَظْهَرُونَ ﴿۳۳﴾

و اگر [بهره مندی کفار از انواع نعمت‌های مادی و تهیدستی مؤمنان، سبب] این نبود که همه مردم [به خاطر ضعف ایمان و ناآگاه بودن به حقایق] بر محور کفر امتی واحد شوند، ما برای خانه‌های کافران به [خدای] رحمان سقف‌هایی از نقره قرار می‌دادیم و نردبان‌هایی که با آن بر بالای خانه‌ها برآیند. (۳۳)

وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابًا وَسُرُورًا عَلَيْهَا يُتَكَيَّمُونَ ﴿۳۴﴾

و برای خانه‌هایشان [نیز] درها و تخت‌هایی [از نقره

می‌ساختیم] که بر آن تکیه زنند، (۳۴)

وَزُخْرُفًا ۚ وَإِنْ كُلُّ ذَٰلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۗ وَالْآخِرَةُ
عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿۳۵﴾

و [برای خانه‌ها و زندگی آنان] زر و زیور [قرار می‌دادیم]، ولی
همه این‌ها جز کالای اندک زندگی دنیا نیست، و آخرت نزد
پروردگارت برای پرهیزکاران است؛ (۳۵)

وَمَنْ يَعْتَسُ عَنِ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِیْضَ لَهُ شَیْطَانًا فَهُوَ لَهُ
قَرِیْنٌ ﴿۳۶﴾

و هر کس خود را از یاد [خدای] رحمان به کوردلی و حجاب
باطن بزند، شیطانی بر او می گماریم که آن شیطان ملازم و
دمسازش باشد. (۳۶)

وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ
مُهْتَدُونَ ﴿۳۷﴾

و بی تردید شیطان‌ها چنین کسانی را از راه خدا باز می‌دارند، در
حالی که [با این گمراهی سخت] گمان می‌کنند راه یافتگان واقعی
آنانند؛ (۳۷)

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ
فَبِئْسَ الْقَرِينُ ﴿٣٨﴾

تا زمانی که [در قیامت] نزد ما آیند [به شیطانش] گوید: ای کاش
میان من و تو فاصله و دوری مشرق و مغرب بود، پس بد
همنشینی بودی! (۳۸)

وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْكُم فِي الْعَذَابِ
مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾

و [به آنان گویند: امروز این گفتگو و آرزوی دوری از شیطان]
هرگز به شما سودی نمی دهد؛ زیرا [در دنیا] ستم ورزیدید [و]
اکنون همه با هم در عذاب مشترک خواهید بود؛ (۳۹)

أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْيَ وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ

مُبِينٍ ﴿٤٠﴾

پس آیا تو می توانی [دعوتت را] به کران بشنوانی، یا کوران و

کسانی را که در گمراهی آشکارند هدایت کنی؟! (۴۰)

فَإِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾

پس اگر تو را از دنیا ببریم، یقیناً از اینان انتقام خواهیم

گرفت، (۴۱)

أَوْ نُرِيكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِم مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾

یا [اگر از دنیا نبریم] آنچه را از عذاب به آنان وعده کرده‌ایم به تو نشان خواهیم داد [در هر صورت ما آنان را عذاب می‌کنیم]، و بی تردید بر آنان چیره و مسلطیم؛ (۴۲)

فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ

مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾

پس به آنچه بر تو وحی شده تمسک بجوی، یقیناً تو بر راهی

راست قرار داری؛ (۴۳)

وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ ۖ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾

و مسلماً [این] قرآن برای تو و قوم تو مایه تذکر [و شرف و عزت]
است، و سپس [درباره آن] بازخواست خواهید شد. (۴۴)

وَاسْأَلْ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ
الرَّحْمَنِ إِلَهًا يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾

و از پیامبرانی که پیش از تو فرستاده‌ایم بپرس که آیا به جای
[خدای] رحمان معبودانی که پرستش شوند، قرار داده‌ایم؟! (۴۵)

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَأِيهِ فَقَالَ إِنِّي
رَسُولٌ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾

و به راستی ما موسی را با نشانه‌های خود به سوی فرعون و سران و
اشراف قومش فرستادیم، پس گفت: من فرستاده پروردگار
جهانیانم؛ (۴۶)

فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

نهایتاً چون معجزه‌های ما را برای آنان آورد ناگاه آنان [از

روی ریشخند] به آنان می‌خندیدند. (۴۷)

وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا ۖ وَأَخَذْنَاهُمْ
بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾

ما هیچ معجزه‌ای را به آنان نشان نمی‌دادیم مگر آنکه از مشابهش
بزرگ‌تر بود، و آنان را به عذاب دنیایی گرفتار کردیم، باشد که
بازگردند. (۴۸)

وَقَالُوا يَا أَيُّهَ السَّاحِرِ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا
لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾

و [وقتی گرفتار شدند] گفتند: ای جادوگر! پروردگارت را بر پایه
عهدی که با تو کرده [که اگر ایمان آوریم عذاب را از ما بردارد]
برای ما بخوان، که بی تردید ما هدایت خواهیم یافت. (۴۹)

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿۵۰﴾

هنگامی که عذاب را از آنان برطرف می کردیم، ناگاه پیمان

می شکستند. (۵۰)

وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ
مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا
تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾

و فرعون در میان قومش ندا داد: گفت: ای قوم من! آیا حکومت و پادشاهی مصر
ویژه من نیست و این نهرها از زیر [کاخ‌های] من به فرمان من روان نیستند؟ آیا
[عظمت و حشمت من و فقر و تهیدستی موسی را] نمی بینید؟! (۵۱)

أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾

مگر نه این است که من از این کسی که خوار و بی مقدار

است و نمی تواند روشن و گویا سخن گوید، بهترم؟ (۵۲)

فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ
مُقْتَرِنِينَ ﴿۵۳﴾

[اگر موسی، عزت، سربلندی، کرامت و شخصیت داشت] پس
چرا دستبندهای زرین و طلا بر او آویخته نشده است؟ یا چرا
فرشتگانی [برای اثبات نبوتش] همراه او نیامده‌اند؟ (۵۳)

فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَاَطَاعُوهُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٤﴾

پس او قومش را سبک مغز شمرد [و آنان را با وسوسه و اغواگری فریفت و خوارشان کرد] در نتیجه از او اطاعت کردند؛ زیرا آنان مردمی فاسق و نافرمان بودند. (۵۴)

فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۵۵﴾

چون ما را به خشم آوردند از آنان انتقام گرفتیم، پس همه را

غرق کردیم. (۵۵)

فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾

در نتیجه آنان را پیشگامان [دوزخیان] و عبرتی برای آیندگان

قرار دادیم. (۵۶)

وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ
يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾

و چون فرزند مریم [در آیات قرآن به نداشتن پدر به عنوان روح
خدا و کلمه الله] مثل زده شد، ناگهان قوم [مشرک و بت پرست]
تو نسبت به آن به مسخره و خنده فریاد برداشتند، (۵۷)

وَقَالُوا آلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾

و گفتند: آیا معبودان ما بهترند یا او. [ولی] آنان این مقایسه را به عنوان مثل برای تو نزدند مگر از روی جدال بی منطق و ستیزه جویی [تو معبود بودن عیسی را نپذیرفته‌ای]، بلکه اینان گروهی ستیزه جو [و در جدال باطل بسیار سرسخت] هستند. (۵۸)

إِنَّ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي
إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾

او نبود جز بنده‌ای که به او نعمت [نبوت و معجزات را] عطا
کردیم و وی را برای بنی اسرائیل نشانه‌ای بزرگ [از قدرت خود]
قرار دادیم [تا به وسیله او حق برای آنان روشن شود.] (۵۹)

وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ
يَخْلُقُونَ ﴿٦٠﴾

[ولادت، نبوت و معجزات عیسی از قدرت ما عجیب نیست] و ما
اگر بخواهیم برخی از شما را در زمین فرشتگانی قرار می دهیم که
جانشین [صاحب کمالاتی چون خود] باشند. (۶۰)

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرَنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِ ۚ هَذَا صِرَاطٌ

مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾

و عیسی [با ولادتی که ویژه او بود، و با معجزاتی چون شفا دادن کور مادرزاد، علاج بیماری برص، زنده کردن مردگان و دمیدن روح در مجسمه گلی] سبب یقین به قیامت است، پس هرگز در وقوع آن تردید مکنید، و از من پیروی نمایید که این است راه راست. (۶۱)

وَلَا يَصُدَّنَّكُمْ الشَّيْطَانُ ۗ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾

و شیطان شما را [از راه راست] باز ندارد، بی تردید او برای

شما دشمنی آشکار است. (۶۲)

وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ
لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلَفُونَ فِيهِ ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ ﴿٦٣﴾

و هنگامی که عیسی دلایل روشن آورد، گفت: به راستی من برای شما حکمت آوردم، و تا برای شما [حکم] برخی [از عقاید و احکام] را که در آن اختلاف می‌کنید بیان کنم؛ بنابراین از خدا پروا کنید و از من اطاعت نمایید. (۶۳)

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ ۚ هَذَا صِرَاطٌ
مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾

بی تردید خدا پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را
پرستید کہ این است راه راست. (۶۴)

فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ^ط فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾

از میان امت عیسی گروه‌هایی [درباره او و دینش] اختلاف کردند [و هر یک چون
نسطوریه، ملکانه، مرقوسییه و شمعونیه به عقیده‌ای خلاف حق پای بند شدند، و آیینی
غیر آیین مسیح را به عنوان آیین مسیح برگزیدند] پس وای بر کسانی که [به آیات خدا]
ستم ورزیدند از عذاب روزی دردناک. (۶۵)

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾

آیا جز این انتظاری دارند که ناگاه قیامت در رسد در حالی
که نمی فهمند؟ (۶۶)

الْأَخْلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾

در آن روز دوستان دشمن یکدیگرند مگر پرهیزکاران. (۶۷)

يَا عِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾

[خدا آن روز به آنان گوید:] ای بندگان من! امروز نه بیمی بر

شماست و نه اندوهگین می شوید؛ (۶۸)

الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾

همانان که به آیات ما ایمان آوردند و همواره تسلیم [فرمانها

و احکام] ما بودند. (۶۹)

ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُخْبَرُونَ ﴿۷۰﴾

[ندا آید:] شما و همسرانتان در نهایت خوشحالی و شادمانی

به بهشت درآید؛ (۷۰)

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ ۖ وَفِيهَا مَا
تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ ۖ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾

ظرف‌هایی از طلا [که پر از طعام است] و جام‌هایی [زرین که پر از شراب
طهور است] گرداگرد آنان می‌گردانند، و در آنجا آنچه دل‌ها می‌خواهد و
چشم‌ها از آن لذت می‌برد، آماده است، و شما [ای پرهیزکاران!] در آن
جاودانه‌اید. (۷۱)

وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾

این بهشتی است که شما به پاداش اعمالی که همواره انجام

می دادید، میراث یافتید. (۷۲)

لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

شما را در آنجا میوه‌هایی فراوان است که از آنها می‌خورید. (۷۳)

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾

بی تردید گناهکاران در عذاب دوزخ جاودانه‌اند. (۷۴)

لَا يُفَتِّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿۷۵﴾

[عذاب را] از آنان سبک نگردانند و آنان در آنجا [از نجات

خود] نومیدند، (۷۵)

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾

و ما بر آنان ستم نکردیم، ولی آنان خود ستمکار بودند، (۷۶)

وَنَادُوا يَا مَالِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ ۗ قَالَ إِنَّكُمْ
مَأْكُوثُونَ ﴿٧٧﴾

و فریاد می‌زنند: ای مالکِ [دوزخ! بگو:] پروردگارت ما را بمیراند
[تا از این عذاب نجات یابیم]. [مالک] می‌گوید: یقیناً شما
ماندنی هستید. (۷۷)

لَقَدْ جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾

به راستی ما حق را برای شما آوردیم، ولی بیشتر شما حق را

خوش نداشتید، (۷۸)

أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿۷۹﴾

بلکه آنان کار [توطئه و نیرنگ بر ضد حق] را محکم کردند،

پس ما هم کار [عذاب] را بر آنان محکم می‌کنیم. (۷۹)

أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ ۚ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا
لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿۸۰﴾

آیا آنان گمان می کنند که ما رازشان و سخنان در گوشی آنان را نمی شنویم؟
چرا می شنویم و فرستادگان ما [که فرشتگان نویسنده اعمال اند] نزد آنان
حاضرند [و اعمالشان و رازهایشان را] می نویسند. (۸۰)

قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَابِدِينَ ﴿٨١﴾

[به مشرکان سبک مغز] بگو: اگر برای [خدای] رحمان فرزندی

بود، من [در این امت] نخستین پرستنده او بودم. (۸۱)

سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا
يَصِفُونَ ﴿۸۲﴾

منزه است پروردگار آسمانها و زمین، پروردگار عرش از
آنچه [درباره او] توصیف می کنند. (۸۲)

فَذَرَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي
يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾

آنان را واگذار تا [در گفتار و کردار باطل] فرو روند و [با کالای بی
ارزش دنیا] سرگرم بازی شوند تا آن روزشان را که وعده داده
می شوند دیدار کنند. (۸۳)

وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌ وَهُوَ الْحَكِيمُ
الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾

و اوست که در آسمانها معبود [واقعی] است و در زمین هم

معبود [واقعی] است و او حکیم و داناست. (۸۴)

وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿۸۵﴾

همیشه سودمند و با برکت است کسی که مالکیت و فرمانروایی
آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست، فقط در سیطره اوست و آگاهی
[به همه شئون] قیامت نزد اوست و به او بازگردانده می شوید. (۸۵)

وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ
بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

و کسانی را که به جای خدا می پرستند، اختیار شفاعت ندارند، اختیار شفاعت فقط با کسانی است که [از روی بصیرت] شهادت به حق داده اند و آنان [حقیقت حال کسانی را که می خواهند برای آنان شفاعت کنند] می دانند. (۸۶)

وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ ط فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿۸۷﴾

و اگر از آنان بپرسی: چه کسی آنان را آفریده است؟ یقیناً
می گویند: خدا. پس چگونه [از حق به باطل] منحرف می شوند؟

(۸۷)

وَقِيلِهِ يَا رَبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿۸۸﴾

و [چگونه از شکایت پیامبر بی خبرند که] می گوید:

پروردگارا! اینان گروهی هستند که ایمان نمی آورند؛ (۸۸)

فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

بنابراین از آنان روی بگردان و سلام جدایی [را به آنان] بگو، پس
[سرانجام شقاوت بار خود و نتیجه کفر و عنادشان را] خواهند

دانست. (۸۹)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ح م ﴿١﴾

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش همیشگی.

ح م (١)

وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾

سوگند به [این] کتاب روشنگر؛ (۲)

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿٣﴾

به راستی ما آن را در شبی پربرکت نازل کردیم؛ زیرا که

همواره بیم دهنده بوده ایم؛ (۳)

فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾

در آن شب هر کار استواری [به اراده خدا] فیصله می یابد. (۴)

أَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا ۚ إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿۵﴾

[نزول قرآن] کاری است [که] از نزد ما [صورت پذیرفته است؛]

زیرا ما همواره فرستنده [وحی و پیامبران] بوده ایم. (۵)

رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ ۚ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦﴾

[همه این واقعیات] به سبب رحمتی از سوی پروردگار

توست؛ بی تردید او شنوا و داناست. (۶)

رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّ كُنْتُمْ
مُوقِنِينَ ﴿۷﴾

[همان] پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست،

اگر یقین دارید. (۷)

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمْ
الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾

هیچ معبودی جز او نیست، زنده می کند و می میراند،
پروردگار شما و پروردگار پدران پیشین شماست. (۸)

بَلْ هُمْ فِي شَكِّ يَلْعَبُونَ ﴿٩﴾

[نه اینکه یقین ندارند] بلکه آنان در شک اند [و با گفتار و

کردارشان با حقایق] بازی می کنند. (۹)

فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

پس به انتظار روزی باش که آسمان دودی آشکار بیاورد، (۱۰)

يَغْشَى النَّاسَ ۗ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۱﴾

که همه مردم را فرا می گیرد، این عذابی دردناک است. (۱۱)

رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ﴿۱۲﴾

[همه می گویند:] پروردگارا! این عذاب را از ما برطرف کن

که ما ایمان می آوریم (۱۲)

أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَىٰ وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿۱۳﴾

[در آن موقعیت سخت] چگونه برای آنان جای پند گرفتن و
هوشیاری است و حال آنکه [پیش از این عذاب] پیامبری روشنگر
برای آنان آمد [و پند نگرفتند]. [۱۳]

ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلِّمٌ مَّجْنُونٌ ﴿١٤﴾

آن گاه از او روی گردانند و گفتند: تعلیم یافته‌ای دیوانه

است!! (۱۴)

إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا ۚ إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ﴿١٥﴾

مدتی اندک عذاب را برطرف می‌کنیم، ولی باز شما [به
همان عقاید بی پایه و اعمال زشت] برمی‌گردید! (۱۵)

يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَىٰ إِنَّا مُنتَقِمُونَ ﴿١٦﴾

[ما از آنان انتقام خواهیم گرفت آن] روزی که آنان را با قدرتی

بسیار سخت بگیریم؛ زیرا که ما انتقام گیرنده ایم. (۱۶)

وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾

و همانا پیش از آنان قوم فرعون را آزمودیم، و پیامبری

بزرگوار برای آنان آمد، (۱۷)

أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ ۖ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾

که [به آنان گفت:] [بندگان خدا را] [که به آزار و شکنجه شما گرفتارند] به

من واگذارید؛ زیرا من برای شما فرستاده‌ای امینم. (۱۸)

وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ ۗ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٩﴾

و در برابر خدا تکبر نکنید که من برای شما دلیلی روشن

آورده ام. (۱۹)

وَإِنِّي عُدْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ﴿٢٠﴾

و من به پروردگارم و پروردگار شما از اینکه مرا سنگسار

کنید [یا برانید یا متهم کنید] پناه می برم؛ (۲۰)

وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاَعْتَرُونِ ﴿٢١﴾

و اگر به من ایمان نمی آورید [از آزدن من و باز داشتن مردم

از ایمان آوردن] کناره گیری کنید. (۲۱)

فَدَعَا رَبَّهُ أَنْ هُوَ لَآءِ قَوْمٍ مُّجْرِمُونَ ﴿۲۲﴾

[فرعونیان دست از آزدنش برنداشتند و مردم را از ایمان آوردن مانع شدند] پس پروردگارش را خواند که اینان قومی گناهکارند. (۲۲)

فَأَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ ﴿٢٣﴾

[گفتم:] بندگانم را شبانه حرکت ده؛ زیرا شما مورد تعقیب

هستید، (۲۳)

وَإِتْرِكِ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّغْرَقُونَ ﴿٢٤﴾

و دریا را با [همان] راه‌های گشاده [که برای عبور شما باز کردیم]
پشت سر بگذار [تا فرعونیان هم در آن درآیند]؛ زیرا آنان سپاهی
محکوم به غرق شدن هستند. (۲۴)

كَمْ تَرَكَوْا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٢٥﴾

چه بسیار بوستان‌ها و چشمه سارانی که آنان [پس از خود]

بر جای گذاشتند، (۲۵)

وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾

و کشتزار و جایگاه‌های نیکو و بارزش، (۲۶)

وَنَعْمَةً كَانُوا فِيهَا فَاكِهِينَ ﴿۲۷﴾

و نعمت‌هایی که با آسایش و خوشی از آن برخوردار بودند. (۲۷)

كَذٰلِكَ ۞ وَاُوْرَثْنٰهَا قَوْمًا اٰخِرِيْنَ ﴿۲۸﴾

[آری، سرانجام کارشان] چنین بود و ما همه آنها را به قومی

دیگر به میراث دادیم. (۲۸)

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا
مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾

پس نه آسمان بر آنان گریست و نه زمین و [هنگام نزول
عذاب هم] مهلت نیافتند. (۲۹)

وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾

همانا ما بنی اسرائیل را از آن عذاب خوارکننده نجات دادیم. (۳۰)

مِنْ فِرْعَوْنَ ۚ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿۳۱﴾

از فرعون که متکبری سرکش از زمره اسراف کاران بود، (۳۱)

وَلَقَدْ اخْتَرْنَاَهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿۳۲﴾

و آنان را از روی آگاهی بر جهانیان [زمان خودشان]

برگزیدیم؛ (۳۲)

وَآتَيْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُّبِينٌ ﴿۳۳﴾

و به آنان از آیات و معجزات آنچه را که در آن آزمایشی

آشکار بود، عطا کردیم. (۳۳)

إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ﴿۳۴﴾

اینان [که شرک و کفر سراپای وجودشان را فرا گرفته است] با

اصرار [به اهل ایمان] می گویند: (۳۴)

إِنَّ هِيَ إِلَّا مَوْتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُنْشَرِينَ ﴿٣٥﴾

پایان زندگی جز همین مرگ نخستین نیست و ما [پس از این

مرگ] برانگیخته نخواهیم شد. (۳۵)

فَاتُوا بِآبَائِنَا إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٦﴾

اگر شما [در زمینه زنده شدن مردگان] راستگوید [با درخواست
از خدا] پدران ما را [زنده کنید و نزد ما] بیاورید [تا ما به زنده
شدن مردگان یقین پیدا کنیم!!] (۳۶)

أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمٌ تُبَعِّعُ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ أَهْلَكْنَاهُمْ ۖ إِنَّهُمْ
كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٣٧﴾

آیا اینان [در قدرت و شوکت] برترند یا قوم تُبَعِّع، و کسانی که پیش
از آنان بودند؟ ما همه آنان را هلاک کردیم؛ زیرا مجرم بودند؛

(۳۷)

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ﴿۳۸﴾

و ما آسمانها و زمین و آنچه را میان آن دو است، به بازی

نیافریده‌ایم؛ (۳۸)

مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾

ما آن دو را جز به درستی و راستی به وجود نیاورده‌ایم، ولی
بیشترشان [به حقایق] معرفت و آگاهی ندارند. (۳۹)

إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾

بی تردید روز جدایی [حق از باطل، مؤمن از کافر و پاک از

ناپاک] وعده گاه همه آنهاست؛ (۴۰)

يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَىٰ عَنْ مَوْلَىٰ شَيْئًا وَلَا هُمْ
يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾

همان روزی که هیچ دوستی چیزی از عذاب را از دوستش دفع
نمی‌کند، و چون [آلوده به شرک و کفرند] یاری نمی‌شوند؛ (۴۱)

إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾

مگر کسی که خدا او را مورد رحمت قرار داده است؛ زیرا او

توانای شکست ناپذیر و مهربان است (۴۲)

إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾

همانا درخت زقوم، (٤٣)

طَعَامُ الْأَيْمِ ﴿٤٤﴾

خوراک گنهگار است، (۴۴)

كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾

مانند مس گداخته شده در شکم‌ها می جوشد، (۴۵)

کَغْلِي الْحَمِيمِ (۴۶)

چون جوشیدن آب جوشان (۴۶)

خُذُوهُ فَاعْتَلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾

[گفته می شود:] این گنهگار را بگیرید و او را به زور به وسط

دوزخ بکشانید. (۴۷)

ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾

آن گاه از عذاب آب جوشان بر سرش فرو ریزید؛ (۴۸)

ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾

[و بگوئید:] بچش که تو همان ارجمند و بزرگواری!! (۴۹)

إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿۵۰﴾

به یقین این همان چیزی است که همواره درباره آن تردید

می کردید. (۵۰)

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾

مسلماناً پرهیزکاران در جایگاه امنی خواهند بود. (۵۱)

فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾

در میان بوستان‌ها و چشمه سارها؛ (۵۲)

يُلبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتْقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾

لباس‌هایی از حریر نازک و دیبای ضخیم می‌پوشند در حالی

که برابر هم می‌نشینند. (۵۳)

كَذٰلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عَيْنٍ ﴿۵۴﴾

[آری سرانجام کار پرهیزکاران] چنین است، و حور العین را

به همسری آنان درآوریم، (۵۴)

يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ أَمِينٍ ﴿٥٥﴾

در آنجا هر گونه میوه‌ای را که بخواهند می‌طلبند و می‌خورند، در

حالی که [از هر جهت] ایمن و آسوده خاطرند؛ (۵۵)

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَاهُمْ
عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾

در آنجا مرگ را نمی‌چشند، مرگ آنان همان مرگی بود که در دنیا
چشیدند، و خدا آنان را از عذاب دوزخ مصون می‌دارد. (۵۶)

فَضْلًا مِّنْ رَبِّكَ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾

[این] فضل و احسانی است از سوی پروردگار تو، [و] این

همان کامیابی بزرگ است. (۵۷)

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَا هُ بِلسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

پس جز این نیست که ما [فهم] قرآن را با زبان تو [که زبانی فصیح
و گویاست] آسان ساختیم تا آنان متذکر و هوشیار شوند. (۵۸)

فَارْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ ﴿۵۹﴾

[ولی اگر متذکر و هوشیار نشدند] پس به انتظار باش که مسلماً آنان هم منتظرند [که سرانجام کار چه خواهد شد؟ سرانجام نصرت و پیروزی خدا برای تو و عذاب دنیا و آخرت برای آنان است.] (۵۹)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ح م ﴿۱﴾

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش همیشگی.

ح م (۱)

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾

این کتاب نازل شده از سوی خدای توانای شکست ناپذیر

و حکیم است. (۲)

إِنَّ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

به یقین در آسمان‌ها و زمین برای مؤمنان نشانه‌هایی [بر

ربوبیت، حکمت و قدرت خدا] ست؛ (۳)

وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُتُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

و در آفرینش شما و آنچه از جنبنندگان منتشر و پراکنده می‌کند، برای اهل

یقین نشانه‌هایی [بر ربوبیت، حکمت و قدرت خدا] است؛ (۴)

وَ اِخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ
آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٥﴾

و در رفت و آمد شب و روز و آنچه را از رزق و روزی [چون باران و برف] از آسمان نازل کرده و به وسیله آن زمین را پس از مردگی اش زنده کرده است، و در گرداندن بادها [از سویی به سویی] برای مردمی که تعقل می کنند، نشانه هایی است. (۵)

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ^{صَلِّ} فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ
وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

این‌ها آیات خداست که به حق و راستی بر تو می‌خوانیم؛ پس
[اگر به این آیات ایمان نیاوردند] به کدام سخن بعد از [سخن]
خدا و نشانه‌هایش ایمان می‌آورند؟ (۶)

وَيْلٌ لِّكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٧﴾

وای بر هر دروغگوی گنهکار، (۷)

يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُنَلَّىٰ عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ
يَسْمَعْهَا ۖ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٨﴾

که آیات خدا را در حالی که بر او می خوانند می شنود، آن گاه از روی سرکشی و تکبر چنان که گویی آن را نشنیده است [بر کفر، عناد، دشمنی و مخالفتش] پافشاری می کند؛ پس او را به عذابی دردناک بشارت ده. (۸)

وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوعًا ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
مُهِينٌ ﴿٩﴾

و هنگامی که به چیزی از آیات ما آگاه می‌شود، آن را به مسخره
گیرد؛ اینانند که برای آنان عذاب خوارکننده‌ای خواهد بود. (۹)

مِنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ ^ط وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا
 اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ ^ط وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿۱۰﴾

پیش رویشان دوزخ است، و آنچه [از ثروت، مقام، یار و یاور] به دست آورده‌اند و آنچه را به جای خدا سرپرستان و معبودان خود گرفته‌اند، چیزی از عذاب را از آنان دفع نمی‌کند، و برای آنان عذابی بزرگ است. (۱۰)

هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ
رَّجْزٍ أَلِيمٍ ﴿١١﴾

این [قرآن] سراسر هدایت است؛ و کسانی که به آیات پروردگارشان کافر شدند، آنان را عذابی است از نوع عذابی بسیار سخت و دردناک. (۱۱)

اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمْ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفُلُكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ
وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾

خداست که دریا را برای شما مسخر و رام کرد تا کشتی‌ها به فرمانش در آن
روان شوند و تا شما [با سفرهای دریایی] از فضل و رزق و روزی اش بهره
جوید و تا شما [بر نعمت‌هایش] سپاس‌گزاری کنید. (۱۲)

وَسَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا
مِنْهُ ۚ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿۱۳﴾

و همه آنچه را در آسمان‌هاست و آنچه را در زمین است از سوی خود برای
شما مسخر و رام کرد؛ بی تردید در این امور برای مردمی که می‌اندیشند،
نشانه‌هایی [بر ربوبیت، حکمت و قدرت خدا] است. (۱۳)

قُلْ لِلَّذِينَ آمَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ
قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾

به مؤمنان بگو: از کسانی که به روزهای خدا [چون روز آزمایش بندگان، روز پیروزی اهل ایمان، شکست دشمنان و روز قیامت] امید ندارند، گذشت کنند، تا [خدا] مردمی را [که تهیدست از عقاید پاک و کردار شایسته هستند، در روزی از روزهایش] به خاطر گناهایی که همواره مرتکب می شوند، کیفر دهد. (۱۴)

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ۖ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾

هرکس کار شایسته‌ای انجام دهد، به سود خود اوست و هرکس
مرتکب بدی شود به زیان خود اوست، سپس به سوی
پروردگارتان باز گردانده می‌شوید. (۱۵)

وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ
وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

و همانا ما به بنی اسرائیل کتاب و حکومت و نبوت عطا کردیم، و
از پاکیزه‌ها به آنان روزی دادیم و آنان را بر جهانیان [روزگار
خودشان] برتری بخشیدیم. (۱۶)

وَأَتَيْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ^ط فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا
 جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ^ج إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾

و دلایل روشنی [در امر نبوت و دین] در اختیار آنان قرار دادیم، پس آنان [در امر نبوت و دین] اختلاف نکردند مگر پس از آنکه [به وسیله وحی] دانش و آگاهی برای آنان آمد، اختلافشان از روی حسادت و برتری جویی در میان خودشان بود؛ بی تردید پروردگارت روز قیامت درباره آنچه همواره در آن اختلاف می کردند میانشان داوری خواهد کرد. (۱۷)

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ
أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

سپس تو را [در امر نبوت و دین] بر آیینی ویژه و کامل قرار دادیم؛
بنابراین از آن پیروی کن و از هواهای نفسانی کسانی که [به
حقایق] معرفت و آگاهی ندارند، پیروی مکن. (۱۸)

إِنَّهُمْ لَنْ يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ
أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾

آنان در برابر خدا نمی توانند چیزی [از گرفتاری ها و بلاها] را از تو
دفع کنند؛ و همانا ستمکاران یار و یاور یکدیگرند و خدا یار و
یاور پرهیزکاران است. (۱۹)

هَذَا بَصَائِرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾

این [قرآن و آیین] وسایل بینایی و بصیرت برای مردم و سراسر هدایت و

رحمت برای گروهی است که [حقایق را] باور دارند. (۲۰)

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ نَجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ
 مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾

آیا کسانی که مرتکب گناهان شدند، گمان دارند آنان را مانند کسانی
 که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، قرار می‌دهیم که
 زندگی و مرگشان یکسان باشد؟ چه بد داوری می‌کنند. (۲۱)

وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ
بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿۲۲﴾

خدا آسمان‌ها و زمین را به حق آفرید، و تا هر کس در برابر
اعمالی که انجام داده است، پاداش یابد و آنان مورد ستم قرار
نمی‌گیرند. (۲۲)

أَفَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ
عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ
مِنْ بَعْدِ اللَّهِ ۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾

پس آیا کسی که معبودش را هوای نفسش قرار داده دیدی؟ و خدا او را از روی علم و آگاهی خود [بر اینکه شایسته هدایت نیست] گمراه کرد، و بر گوش و دلش مهر [تیره بختی] نهاد، و بر چشم [دلش] پرده‌ای قرار داده است، پس چه کسی است که بعد از خدا او را هدایت کند؟ آیا متذکر [حقایق] نمی‌شوید؟ (۲۳)

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا
 إِلَّا الدَّهْرُ^ج وَمَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ^ط إِنْ هُمْ إِلَّا
 يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾

گفتند: زندگی و حیاتی جز همین زندگی و حیات دنیای ما نیست که [همواره گروهی از ما] می میریم و [گروهی] زندگی می کنیم، و ما را فقط روزگار هلاک می کند. آنان را نسبت به آنچه می گویند یقینی در کار نیست، آنان فقط حدس و گمان می زنند. (۲۴)

وَإِذَا تُلِّيَ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا
 ائْتُوا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾

چون آیات روشن ما [درباره معاد و زنده شدن مردگان] بر آنان خوانده شود، برهان و دلیلی جز این ندارند که می گویند: اگر شما [در زمینه زنده شدن مردگان] راستگوئید [با درخواست از خدا] پدران ما را [زنده کنید و] نزد ما بیاورید [تا به زنده شدن مردگان یقین پیدا کنیم]. (۲۵)

قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

بگو: خدا شما را [ابتدا از لابه لای عناصر مرده برای قرار گرفتن در دنیا] حیات می بخشد، سپس می میراند، آن گاه همه شما را به روز قیامت که هیچ شکی در آن نیست گرد می آورد، ولی بیشتر مردم [به این حقایق] معرفت و آگاهی ندارند. (۲۶)

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِئِدِ
يَخْسَرُ الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾

و مالکیت و فرمانروایی آسمانها و زمین فقط در سطره
خداست، و روزی که قیامت برپا شود، آن روز است که اهل باطل
زیان خواهند دید، (۲۷)

وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً ۚ كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰ إِلَىٰ كِتَابِهَا الْيَوْمَ
تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾

و هر امتی را در آن روز به زانو در افتاده می بینی، [آن روز] هر امتی به
سوی نامه اعمالش خوانده می شود [و به آنان می گویند:] امروز همان
اعمالی که همواره انجام می دادید به شما پاداش می دهند. (۲۸)

هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ ۚ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾

این نوشته ماست که بر پایه حق و درستی بر ضد شما سخن می گوید؛

زیرا ما آنچه را همواره انجام می دادید، می نوشتیم. (۲۹)

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي
رَحْمَتِهِ ۚ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾

و اما کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، پس
پروردگارش آنان را در رحمت خود درآورد؛ این همان کامیابی
آشکار است، (۳۰)

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ
وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾

و اما کسانی که کفر ورزیدند [به آنان گفته می شود:] مگر آیات
من همواره بر شما خوانده نمی شد؟ ولی شما [نسبت به پذیرش
آن] تکبر ورزیدید و قومی گنهکار بودید. (۳۱)

وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا
 نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ
 بِمُستَيِقِنِينَ ﴿٣٢﴾

وچون می گفتند: یقیناً وعده خدا حق است و در وقوع قیامت هیچ شکی نیست،
 می گفتید: ما نمی دانیم قیامت چیست [و برپا شدنش را گمان نمی بریم] مگر گمانی
 ضعیف و غیر قابل اعتماد، و نمی توانیم به آن یقین پیدا کنیم! (۳۲)

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ
يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۳۳﴾

در آن روز همه اعمال بدی که مرتکب شده‌اند، برای آنان آشکار
می‌شود و عذابی که همواره آن را مسخره می‌کردند، آنان را احاطه
می‌کند. (۳۳)

وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسَاكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَأْوَاكُمُ
النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٤﴾

و [به آنان] گویند: امروز شما را از یاد می‌بریم، همان گونه که
شما [در دنیا] دیدار امروزتان را از یاد بردید، و جایگاهتان آتش
است و شما را یار و یاورى نخواهد بود. (۳۴)

ذَلِكُمْ بِأَنكُمْ اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُورًا وَغَرَّتْكُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا
فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾

این [عذاب] برای این است که شما آیات خدا را به مسخره گرفته اید و زندگی دنیا، شما را فریفت؛ پس امروز نه آنان را از آتش بیرون آورند و نه از آنان می خواهند که [برای به دست آوردن خشنودی خدا] عذرخواهی کنند. (۳۵)

فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿۳۶﴾

نهایتاً همه ستایشها مخصوص خداست که پروردگار
آسمانها و پروردگار زمین و پروردگار جهانیان است؛ (۳۶)

وَلَهُ الْكِبْرِيَاءُ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿۳۷﴾

و کبریایی و عظمت در آسمان‌ها و زمین ویژه اوست، و او
توانای شکست ناپذیر و حکیم است. (۳۷)